

Resultat vilde blive i Statskassens Favør eller i hvert Tilfælde uden Tab for Statskassen, dels Spørgsmaalet om, hvorledes det gik med Statens Garantiforpligtelse. Med Hensyn til det første Punkt har saavel Ministeriet som Udvalget anstillet meget omhyggelige Undersøgelser og ere komne til det Resultat, at der ikke lides noget Tab for Statskassen i finantsiel Henseende ved Rentetab eller ligefremt Kapitaltab. Derimod har det ikke været klart for Udvalget, hvorledes det stiller sig med Hensyn til Statens Garantiforpligtelse. Denne Garantiforpligtelse, der jo oprindeligt gjaldt for 6 Millioner Kroner i Obligationer til 4 pCt., falder efter al Sandsynlighed, og efter hvad Udvalget finder rimeligt bort, efterhaanden som Obligationerne til 4 pCt. ombyttes med $4\frac{1}{2}$ pCt's Obligationer, og denne Ombytning har jo fundet Sted for en meget væsentlig Del og finder stadig Sted, altsaa vil Garantiforpligtelsen efterhaanden falde fuldstændig bort, hvis Udvalgets Opfattelse er rigtig. Men man er i nogen Tvivl, om man i saa Henseende har Ret, og ønsker, at den høitærede Minister vil oplyse Sagen her i Thinget. Derjom Udvalgets Opfattelse, at Garantiforpligtelsen falder bort, er rigtig, er det ikke Meningen at fastholde Vædringsforslaget. Jeg har ikke flere Bemærkninger at gjøre vedrørende de enkelte Vædringsforslag, og hvad jeg maatte have at sige om Lovforslaget i sin Helhed, skal jeg udsætte, til den høitærede Minister eller Andre have haft Ordet.

B. Holm: I den saglige Del af Finantslovens Behandling have, som ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, vi Socialdemokrater ikke deltaget, ligesom vi kun undtagelsesvis have deltaget i Afstemningen over de Bevillinger, der ere søgte paa Finantsloven. Det er en Selvfølge, at vi have haft bestemte Grunde, hvorfor vi have indtaget denne Holdning. Den ene af disse Grunde, som jeg turde falde for den mere almindelige, er da den, at hele den politiske Tilstand og hele det Standpunkt, hvorpaa Regjeringen i Tidsrummet efter den 25de Juni har stillet sig saavel overfor Befolkningen som overfor den af Befolkningen valgte Repræsentation, dette Thing, har været af en saadan Natur, at det har forekommet os, og at vi ere blevne fuldstændig overbeviste om, at det ikke alene er unyttigt, men efter vore Begreber fuldstændig urigtigt at føre en videre Forhandling med denne Regjering end, hvad det lige allerhøiest Nødvendige kræver. Derfor have vi unbladt at deltage for vort Bedkommende i denne Debat. Men vi have

ogsaa haft en anden Grund, der, om jeg saa maa sige, for vort Bedkommende er mere principiel, og det er da den, at vi have den Mening, at naar der søges Bevillinger eller overhovedet forelægges Lovforslag, da bør det egentlige Grundlag for disse være det, at det ved disse Love og ved de Bevillinger, som søges, hovedsagelig tilstræbes at gaarne hele den store almene Befolkning, at de Bevillinger, som paa Lovforslag søges, søges til almennyttige Forhold, i det Hele taget til produktivt Arbejde, som er i Stand til at ophjælpe Befolkningens økonomiske Forhold og fremme Udviklingen af Landets Forhold i det Hele taget. Men noget Saadant have vi ikke fundet, var Grundlaget for det foreliggende Finantslovsforslag, og vi have da ogsaa den nævrende Regjerings Ord for, at den sætter i første Række netop de Arbeider og de Ting, som vi kalde for uproduktive, nemlig Udgifterne til Militærvæsenet. Vi have dens Ord for, at den stiller Forsvars-sagen, Rustningsvæsenet, i forreste Række og fordrer Bevillingerne dertil, for saa vidt som den kan faae Lov til at have nogen Indflydelse paa dem, forud for enhver anden; og disse Bevillinger indse vi ikke ere i den store almene Befolknings Interesse. Vi mene tværtimod, at de forhindre, at der bliver Midler til at iværksætte alle de økonomiske Reformmer, som Folket i saa høi Grad trænger til, og vi have derfor fuldt ud indset, at den ærede Ordfører havde Ret, den Gang han udtalte ved den Behandling, at man kunde nære Tvivl om, hvorvidt der var Anvov i den Debat, der førtes om Finantsloven. Vi ere forlængst paa det Rene med, at der ikke er Anvov fra Ministeriets Side med Hensyn til Debatten om de Sager, der foreligge; vi ere fuldstændig paa det Rene med, at de sociale og økonomiske Reformmer, som denne Regjering vil fremme, ligge den ikke saaledes paa Hjerte, som de i Virkeligheden burde; de ere ikke for denne Regjering Forslag af samme Betydning som de militære Lovforslag. Den høitærede Krigsminister har sagt, at vi ikke havde Militarisme her hjemme, og naar man skulde tænke sig, at saadanne Forhold kom tilstede, maatte den Tid først komme, da de militære Interesser ligesom dannede en Stat i Staten, der stod andre Interesser til Side; men det var ikke Tilfældet herhjemme. So, jeg tillader mig at paastaa, at dette er Tilfældet herhjemme. Det er de militære Interesser, der staa i første Række, og det er dette Ministerium, der fordrer, at de skulle staa saaledes, og vi have dets Udtalelse for, at dette kun er lidt i Forhold til, hvad det kunde ønske. Og i